

DE STILLE TRAAAN.

Het leed dat God ons geeft te dragen,
Dat ieder mensch hier torschen moet,
Aan 't vriendenhart te mogen klagen,
Dat doet den zwakken strijder goed;
Dat geeft hem nieuwe, frische krachten,
Dat stort hem beetren moed in 't hart,
En lijdzaamheid om af te wachten
Wat hem op aard' het grieuwendt smart.
Maar met een glimlach op de lippen,
En zorg in 't hart vol moed te zijn,
Zich dan geen zucht te doen ontglippen,
Dat masker doet den strijder pijn.
Voor 't oog der wereld blij te wezen
Te midden van de grootste smart,
Geen troost in 't vriendenooft te lezen,
Voorwaar, dat leed is dubbel hard,
Dan gaan wij stil nit leders oogden,
Dan zoeken wij liefst d' eenzaamheid.
Om eenzaam tranen af te droogen,
De tranen zoo voor God geschreid.
Ja Hij, Hij ziet die stille tranen,
Hij telt die allen een voor een,
En hun die zich 't verlaten wanen,
Ontdekt Hij zich door 't lijden heen.
Leg al uw smart aan Jezus' voeten,
Hij droeg voor u zijn doornenkroon,
Zijn liefde zal uw leed verzoeten,
Hij bidt voor u aan 's Vaders troon.
Laat Hem uw Vriend en Helper wezen,
Dan draagt ge alleen niet uw verdriet,
De Heer die in uw hart kan lezen,
Begeeft, vergeet de zijnen niet.
Geen troost van menschen kan u baten,
Al schijnt u soms hun troost ook zoet,
Uw Heiland zal u nooit verlaten,
En met dien Heer is 't alles goed.

ANNA.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

MEI. — EERSTE WEEK.

Jezus' verschijning bij de zee van Tiberias.
Joh. 21.

Reeds is herhaaldelijk aangewezen, wat in dit zoo belangrijk, maar ook bekend verhaal opmerking verdient, dat voor bijzonderheden daarheen te verwijzen is. Ditmaal willen wij met een bijzonder doel wijzen op Jezus' vraag: hebt gij Mij lief? En op de kenmerking van Johannes als de discipel, dien Jezus liefhad.

Zij, die ieder den Bijbel op eigene wijze hoorschatten, laten zich in twee hoofdgroepen verdeelen: supranaturalisten en rationalisten. Dat twee zoo strijdige beginselen tegen elkander overstaan en met elkander strijd voeren laat zich begrijpen; maar als van weerszijden ophegtheid verondersteld wordt, behoeft een weerszijdsch ijveren voor hetgeen men waarheid acht, nog niemand tot bitterheid te vervoeven. Wat personen, die het niet om zegepraal maar om de eere Gods en menscheit te doen is, vooral kan baten, om voor heftig en bitter worden bewaard te blijven, is, geloof ik, mede zeer de overtuiging, dat de hoofzaak en het hart der openbaring is die kennis van Gods wezen en deugden, welke ons noodig is, om den Allerhoogste als Vader lief te hebben en niet de wijsgeerige waarheden en bovennatuurlijke zaken, waartrent onze weetgierigheid ons zekerheid begeeren doet.

God is liefde; in die drie woorden ligt het brandpunt der openbaring, — en in het: Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet, dat ik U liefheb, (verg. 1 Kor. 13) het bewijs, dat Gods openbaring haar doel heeft bereikt, dat de Heilige Geest met 's menschen geest heeft getoigd.

Zoodra wij van Gods openbaring, — van hare bewoording en vorm, — van Gen. 1 af, iets anders willen, dan hetgeen een schakel kan zijn voor hetgeen Jezus noemt: «dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen,» welke kennis Johannes zamenvat in het woord: «God is liefde,» heeft onze weetlust ons reeds eene schrede doen zetten buiten het eigenlijk openbaringsgebied, op een grond, waar onder aanblijven van onzen natuurlijken hoogmoed onze hartstogten te vrijer spel hebben, omdat elke bewoording, waarmede wij het goddelijke pogen af te maken, gebrekkig, onbepaald, alleen voor onszelf en niet voor iemand anders voldoende is.

Aan Gen. 1 wetenschappelijke scheppings-theorien te willen ontleenen, is enkel dwaasheid en hoogmoed. Wij doen daarmede niets, dan dat wij in eene voorstelling, die er op aangelegd en berekend is, om ons Gods belangstelling in den mensch te doen waarderen, onze eigene van elders verkregene wetenschap zoeken in te wringen en daarna onszelf voor wetenschapsprofeten van den eersten rang te houden.

Deze algemeene opmerking wenschen wij in den allerstrengsten zin op de verhalen van het verschijnen van den verzeeren Heer aan zijne discipelen en vrienden toegepast.

Zoodra iemand opzigt en zonder wringen wijsgeerige en wetenschappelijke slotsommen aan de verschijningsverhalen wil afpersen, — antwoorden op zaken, belangrijke zaken, die hij zou wenschen te weten, — is het ons, of die verhalen er op zijn aangelegd om zoodanigen geest geheel te verwarren, en hem te vermanen, dat zoo hij niet tot ongelooft vervallen wil, hij iets anders, een beteren schat, moet zoeken, dan waarnaar zijn wetenschappelijk ik hem zoo drijfend deed vragen.

Had God in de opstanding en hemelvaart zijns Zoons voor ons een wetenschappelijk onderwijs omtrent de toekomstige en eeuwige dingen bedoeld, hoe geheel anders zou zich alles hebben toegedragen, hoeveel nauwkeuriger verklaringen zouden wij in de ontvangen verhalen bezitten. Waar het geloof de meest voldoende voorstellingen tot het vertrouwen en de gehoorzaamheid der liefde heeft ontvangen, en zóó ons hart niets meer vraagt, daar is ons wetenschappelijk verstand onbevredigd en staat schier tegenover nog ondoordringelijker raadsels. Of wat zal ooit onze wetenschap tot verklaring van het bovenaardsche maken van het gelijktijdig medegedeelde feit: «dat Jezus verschijnt terwijl de deuren gesloten zijn, en dat de Heer, dus verschenen, visch en honigraat nuttigt?»

In een ander licht zien wij de verschijningen, als wij die beschouwen in verband tot de groote openbaringswaarheid: «God is liefde,» en meer bepaald tot de toelichting van de uitspraak: «het Woord is vleesch geworden, en de verklaring: «Jezus, alzoo Hij de zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zóó heeft Hij hen liefgehad tot het einde.»

Voor ons is dit einde het zichtbaar afscheid op den 40sten dag in de hemelvaart, en zijn daarom 's Heeren verschijningen zooveel voortgezette betoelingen van Jezus' liefde tot de zijnen. Naar dezen maatstaf zijn ons de medegedeelde verschijningen niet een onbepaalde overleveringschat, maar een organisch geheel, die als wij ze te zamen in haar verband beschouwen hebben, ook nog ons de vraag mogen doen verneemen in ons binneste: «Hebt gij Mij nu lief?»

Jezus' eerste verschijning aan Simon in de eenzaamheid, zijn laten wachten van Thomas, zijn verzellen der Emmaüs-gangers en verschijnen in den kring der elfve, zijn liefdebetoont aan Maria Magdalena en hier aan Petrus, zijn komen als vriend tot zijne vrienden en als Heer der gemeente tot de 500 (Matth. 28: 16—20), zijn in mijne schatting zooveel zeer onderscheidene, alle de hoogste wijsheid openbarende, geheel noodzakelijke liefdesopenbaringen, om nog zwakke en zelfuchtige harten zoo tot onverdeelde liefde te overwinnen, dat zij door 's Meesters liefde van eigen zelfucht verlost, zonder menschevrees als schapen leven en werken konden te midden der grijpende wolven.

Op geene der vragen, die wereldwijsheid en eigen weetlust ons doen, te kunnen antwoorden, zal luttel ons schaden; maar alle wetenschap is ons zonder waarde, zoolang wij het antwoord missen op de eene vraag: «hebt gij Mij lief?» En zoodra wij voor onszelf hiervan volkomen zeker zijn: «ik ben een discipel, dien Jezus liefheeft,» heeft alle verdere onzekerheid haar pijn en prikkel verloren. Zoodra ook de «Heerlijkhedenberigten» het hante hebben bijgedragen, om ons zeker te maken op de beide punten: «ik heb Jezus lief» en «Jezus heeft mij lief,» — zoodra wij dus daartoe voor onze harten den honig vergaderd hebben, wordt het ons iets van bijkomend belang wat in hunne wijsheid supranaturalisten en rationalisten als wetenschappelijke kleinodien ons toonen en aanprijzen. Zonder in het minst gering te achten, wat eenig ernstig onderzoek zich als nieuwe schat van kennis meent te hebben verkregen, zullen wij alleen niet overschatten, en daardoor voor bitterheid en twistzucht bewaard blijven, wat niet leidt tot de blijde geloofsverzekering, dat wij in de liefde geworteld vruchten der dankbaarheid zullen voortbrengen. Gehoorzaamheid is onze roeping, alleen de gehoorzaamheid des geloofs, de den mensch mogelijke, en deze zal niet alleen mogelijk,

maar ons behoefte, leven en zaligheid zijn, wanneer de liefde Gods, de in Christus geopenbaarde liefde des Vaders, in onze harten is uitgestort door den Heiligen Geest.

MEI. — TWEDE WEEK.

Jezus' hemelvaart. Hand. 1: 4—12. (Mark. 16: 19, 20; Luk. 24: 50—53.)

De Heer is op zichtbare wijze van de zijnen gescheiden. Dit zichtbaar heengaan is zóó geschied, dat het in hunne harten den indruk naliet van «verhooring,» «van zitting nemen ter rechterhand Gods,» «van alle magt ontvangen in hemel en op aarde.»

Geloofswaarheid, — waarheid, bestemd voor hart en geest, is alzoo ook in deze gebeurtenis der gemeente ten deel gevallen. Gelijc eene wolk, die Hem aan de oogen der zijnen onttrok, zoo is in die wolk ook voor ons een gordijn gespreid over zooveel meer als ons verstand tot uitwendige wetenschapszekerheid zou willen begrijpen. Tenzij wij worden als de kinderkens, kunnen wij niet doordringen in den heiligen kring der geloofswaarheden, die bestemd zijn om ons hart rede te geven en ons leven te heiligen. Is nu ook door hetgeen ons gegeven werd onze vrede gevestigd, ons leven geheiligd? Zoo niet, ordeelen wij dan niet haastiglijk wie schrift en openbaring onheilijcig behandelen, omdat wij dit wellicht ook doen, althans darven doen, omdat wij, die zeggen te gelooven, zoo weinig de kracht des geloofs openbaren.

De overmoed van dwalenden wordt betoogeld of aangevuurd naar de ziele, waarin geloovigen Gode of wel zichzelf leven. Ziet de Apostelen en de eerste gemeente, welk eene magt zij waren en hadden in het profetendoodend Jeruzalem. Lukas zegt ons, dat zij van den berg der verheerlijking wederkeerden met groote blijdschap. Zij maar die blijdschap meer in ons, ons stemmende om onzen God en Vader in het dienen en helpen van verlatenen en verlorenen met daden te loven en te danken, en de wereld zal althans innerlijk moeten erkennen: «dat de Christus leeft en leven heeft in onze harten.»

C. S. A. v. S.

GOD IS GOED.

O! wat is mijn Schepper goed
Aan het niet heeft Hij me ontogen
Tot zijn eer en heerlijkheid
En mijn heil en zaligheid.
Hem alleen zij hand en voet,
Mond en oor en hart en oogen,
Ziel en ligchaam toegewijd,
Voor den tijd en de eeuwigheid.

O! wat is mijn Vader goed!
Mijn Verzorger en Behoeder
Voedt en dekt mij; dag en nacht
Houdt Hij over mij de wacht,
Dat geen ramp of leed me ontmoet.
Als mijn vader en mijn moeder
Mij verlaten, dan blijft Hij
Mij getrouw en helpend bij.

O! wat is mijn Heiland goed!
Hij, ten lossen mij gegeven,
Heeft voor mij de wet vervuld;
Hij droeg al mijn zonde en schuld,
Stortte aan 't kruis voor mij zijn bloed,
Door zijn dood schonk Hij mij 't leven,
Redde mij van dood en hel
Tot zijn hemelmedgezel.

O! wat is mijn Trooster goed!
Hij heeft mijn weerbarstig harte,
Dood in zonde, in 't kwaad volleerd,
Tot den God mijns heils bekeerd
En gereinigd mijn gemoed.
Vréd voor onrust, vreugd voor smarte,
Zalig één-zijn met mijn God
Is door Hem mijn heerlijk lot.

God, mijn God! wat zijt Gij goed!
Nee, mijn zwakke stamkelken,
Zich verliezende in 't geschal
Van verlaten zonder tal,
Juichen jublend: «God is goed!»
Kunnen niet naar waarde U danken;
Schoon uw eindlooze eeuwigheid
Mij daarvoor zij toegezeid.

Naar het Hoogduitsch.

T. M. L.